

درگیرودا پریدن

پیام بخشعلی

محتویات:

- 4.....من کجا گم شده ام؟
- 6.....یک نام یک خاطره
- 7.....یک شاخه گل
- 8.....ترس
- 9.....اعتقاد یا تفکر؟
- 10.....چقدر عوض شدی
- 11.....رسم مردن
- 12.....نگران من نباش
- 13.....بیخش
- 14.....دلمه های سفر کرده
- 15.....خطاط

.....	دیرودار پریدن
16.....	حیوان ناطق
17.....	اشتباہ گرفتہ ای
18.....	گاو پرسست ، مردہ پرسست
19.....	چھ کردا ہے با دلمہ؟
20.....	کاش میفہمیدی
22.....	نامت کدمیزد
23.....	خواب
24.....	امام زادہ جان
25.....	روشن فکر
27.....	آخر دینا
28.....	مثل پروانہ کھا
29.....	ماں

دگریودار پریدن.....پیام بخعلی

من کجا گم شده‌ام؟

من کجا گم شده‌ام؟

در کدامین کوچه؟

در کدامین بازار؟

من چقدر میترسم!

چهره‌ای نیست که از امش قلبم باشد

همه‌این جا سردند با من بیگانه

من کجا گم شده‌ام؟

که در این سوی زمین

در میان مردم به خود هم‌آمدیم!

دگیرودار پریدن.....پیام بخاطر

و به خود میگویم

نکند فاصله را گم کردم

و میان اعداد

که نجومی شده اند

چند قدم آن سو تر

دستم از دست کسی و مانده!

من چقدر میترسم

و حشت از تنها ییست

و خدا میداند چقدر تنها یم

يلك نام ، يلك خاطره !

ديروز نامت را از ميان جمعيت شنيدم

اشهك در چشمانم حلقه بست

اما مرد که گريز نميکند !

تنها غبار يلك خاطره گاه گاهي

مينشيند بـ چشمش

یك شاخه گل!

بسپارید کسی بر مزارم گل نیاورد

بگویید:

دیر آمدید ،

دیر شد ،

زنده که بود ، آزوی یك شاخه

فقط یك شاخه گل را داشت

حالا که مرده است آزوی ندارد ...

تلاس

من از خدا نمیترسم

چون او خدای من است

اما من از بندوهایی که ادعای خدایی دارند

نمیترسم

چون از خدا بودن تنها قدرتش را میفهمند ...

اعتقاد یا تفک؟

تفک که میگذرند روی شقیقات

تازه میفهممی

حق با آنهاست...

راستی اشکال از کجاست؟

اعتقاد یا تفک؟

چقدر عوض شدی!

ای که آن سوی آینه ایستاده ای

چرا نمیشناسمت؟

چقدر عوض شدی...

چقدر پیز،

چقدر افسوس...

رسم مردن

رسم مردن هم بلد نیستی!

بی مقدمه میمیزی که یعنی چه؟

نمیگویی لباس سیاه ندارم؟

نگران من نباش

نگران من نباش

مگر چه خواهد شد؟

آخرش نه این که میمیرم؟

گفتم که نگران نباش،

من سالهاست که مرده ام

همان وقتی که دستانت

به دستان او عادت کرد

بیخشن

حسابتم را بیخشن

سخت است دیدنت

در آغوش دیگری

اما همین که خوشحالی

برای من کافیست

دگیرودار پریدن.....پیام بخاطر

دلمنهادی سفر کردہ

دلمنهادی سفر کردہ اما

دیگر پای رفتن برا یم نماندہ

دلمنهادی سفر کردہ

اما مقصدم نیست کہ آزو یش کنم

فقط هوا، هدا ی رفتن است و نماندن

اما کسی نیست کہ با او خدا حافظی کنم

کسی نیست کہ در آغوشش بگیرم

و بگویم خدا حافظ رفیق

دلمن عجیب هدا ی سفر کردہ اما ...

خیاط

آدم‌های کوچک، لباس‌های بزرگ
آدم‌های بزرگ، لباس‌های کوچک
خودمانیم، یا تو خیاط نیستی
یا رسم زمانه این است...!

حیوان ناطق

دیشب جسد یخ زده ای را حوالی خانه ام پیدا کردند.

و من تازه میفهمم من نیز منجمد شدم از دل،

از حوالی قلبی که باید انسانیت را یاد من میدارد

نه تنها حیوان ناطق بودن کافی نیست

باید مثل من بود تا شاید نام حیوان بزنده ات باشد

باید سیر از شامی مفصل، کنار بخاری نشسته باشی و تنها

شعار بدھی برای برهنگان و گرسنگان این شهر

تا ثابت شود تنها حیوانی هستی ناطق

مثل من...

اشتباه گرفتاری

خدایا ،

اشتباه گرفتاری گویا

ایوب پیامبر بود

من تنها پیامبر

گاؤ پرسٹ ، مردھ پرسٹ

محلمر دینی با ترس گفت:

بچہ ها، در ھند گاؤ میپستند...!

یکی با پوزخندی گفت:

این جا ھم مردھ!

چه کردۀ ای با دلم؟

به خدا که فکر میکنم، یاد تو می‌افتم!

به کلاغ، به درخت، به زمین،

به هفتو که فکر میکنم یاد تو می‌افتم

چه کردۀ ای با دلم، لا کردار؟

دیرودار پریدن.....پیام بخشی

کاش میفهمیدی!

این روز ها ساکتم

حرفی نمیزنم

تنهای بـ رفتن فکر میکنم

به نماندن

به گم شدن

اما،

تو فکر میکنی ساکتم، چون حرفی بـ ای گفتن ندارم!

نه، نه تنهای بـ هاند ام، نه...

حروفهای زیادی کثیف است بـ ای گفتن

اما، دیگر حوصله‌اش را ندارد

تنها نشسته‌ام در انتظار مرگ که مرا به کام گیرد و بسید

اما، افسوس که او هم بد قول تر از همیشه‌است...

حالا کناره نشسته‌ای و به نوشتنم در حاشیه‌ی کتاب

میخندی

هی بخند ..

خنده‌ات زیباست

اما، کاش میفهمیدی چیز خنده‌داری نیست به آخر دنیا

رسیدن

کاش میفهمیدی...

دگریودار پریدن.....پیام بخعلی

نامت که میزد!

نامت که میزد،

قلیم دوباره بنا بد شمارش میکند

لحظه هایی را که بی تو، و ادار بد تپیدن میشود

خواب

خواب دیدم که مرد هم

و تو بزمزاهم کل (kel) میزدی

هم خوشحال بودند،

من نیز هم،

استی که فقط خوابها شیرینند...

امام زاده جان !!!

امام زاده جان حاجت نخواستیم ،

پولمان را پس بدده گرفتاریم !

روشن فکر ...

من خودم می دانم

همه در شهر شدند روشن فکر

ولی ای کاش هنوز همه دهدی شخصی بود

و هنوز همه سهراپ

دلش از دختر نه بالغ همسایه بس می رنجید

و هنوز همه صادق پی اثبات تناصح می رفت

و هنوز همه سایه (۵ ج. سایه)

دکیرودار پریدن.....پیام بخعلی

بی احساس تناؤ می گشت

ولی افسوس، در این شهر دگر حسی نیست

بجز احساس پتوها برهم

و چقدر جالب که

همه در شهر شدند اژشن فکر . . . ؟ !

آخر دنیا

میگویند دنیا به آخر رسیده است

اما من سالهاست به آخر دنیا رسیده ام...

مثُل پروانه‌ها

مرد ساده‌ای می‌گفت:

((آدم‌ها عادت دارند

پروانه‌ها را می‌گیرند،

می‌کشند و قاب می‌گیرند))

دلخ نیامد بد رویش بیاورد

که با هم نیز چنین می‌کنند،

مثُل پروانه‌ها ...

مادر

مادرات تنها بود

و پر از خوشحالی

که ته بزمیگردی!

مادرات میخندید

تلفن جیغ کشید

تلفن را بدمشت

دگیرودار پریدن.....پیام بخعلی

یک نفر گفت به او

پسرت رفت به اعماق اساطیر زمین

همه جا ساکت شد،

مادرات چشم به راه،

منتظر ماند که ته بگردی...

از این نویسندها:

سکوت (مجموعه داستان)

آرامگاه من (مجموعه شعر)

آن سو تر از دیوار (رمان تخیلی)

سایدی سپید (مجموعه شعر)

هفت روز با یک روح (رمان)